

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>III W 1332/22</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. B.	w okresie od 20.02.2019 r. do 20.01.2020 r. w W., faktycznie zajmując się sprawami gospodarczymi płatnika (...) S.A. z siedzibą w W., działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacił na rachunek	

		<p>Urzędu Skarbowego W.-U., pobranych w okresie od stycznia 2019 r. do grudnia 2019 r., od wynagrodzeń pracowników oraz osób wykonujących usługi na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, zaliczek na podatek dochodowy w łącznej kwocie 5.621,00 zł, w obowiązującym terminie ustawowym tj. do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę, do czego był zobowiązany na podstawie art. 38 i art. 42 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>A. B. w 2012 r. zaczął pełnić funkcję prezesa zarządu spółki akcyjnej A. z siedzibą w W.. 15 września 2014 r. złożył rezygnację z tej funkcji na ręce M. Z., który pełnił funkcję członka rady nadzorczej spółki. Uchwałą rady nadzorczej spółki z 20 września 2014 r. A. B. został powołany na prokurenta spółki. Uchwałą zaś z 21 września 2014 r. M. Z. został powołany na prezesa zarządu spółki. Żadna z</p>	<p>Zawiadomienie o naruszeniu przepisów podatkowych</p> <p>Protokół oględzin akt KRS dot. (...) S.A.</p>	<p>1-10</p> <p>44-108</p>	

tych zmian nie została odnotowana w Krajowym Rejestrze Sądowym. W rzeczywistości A. B. cały czas kierował spółką, zajmując się jej sprawami gospodarczymi, w tym jej sprawami finansowymi. M. Z. nie miał żadnych związków ze spółką po 2014 roku, po tym, jak wcześniej pomógł w uzyskaniu kredytu przez spółkę. M. Z. uczynił to na prośbę A. B., w okresie, gdy pozostawał w związku z córką A. B.. Po zakończeniu tego związku nie utrzymywał żadnych relacji z A. B. ani ze spółką (...).

W spółce (...) S.A. nie było osoby wyznaczonej do obliczania i wpłacania podatków na podstawie art. 31 ustawy Ordynacja podatkowa.

W okresie od 20 lutego 2019 r. do 20 stycznia 2020 r. w (...) S.A. z siedzibą w W. nie wpłaciła na rachunek Urzędu Skarbowego W. - U., pobranych w okresie od stycznia 2019 roku do grudnia 2019 roku od wynagrodzeń pracowników oraz osób wykonujących usługi na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, zaliczek na podatek dochodowy w łącznej kwocie 5.621,00 zł w obowiązującym terminie ustawowym, tj. do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym

<p>pobrano zaliczkę, do czego spółka była zobowiązana na podstawie art. 38 i art. 42 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.</p> <p>A. B. nie był wcześniej karany sędownie. Z zawodu jest technikiem, utrzymuje się z zasiłku chorobowego w wysokości 8400 zł, jest żonaty, ma na utrzymaniu matkę.</p>			
<p>Informacja Urzędu Skarbowego W. U. Kopie dokumentów</p>	<p>104 121-125, 169</p>		
<p>Zeznania świadka A. O.</p>	<p>157-158</p>		
<p>Zeznania świadka E. S.</p>	<p>181-182</p>		
<p>Zeznania świadka M. Z.</p>	<p>299-300</p>		
<p>Wyjaśnienia oskarżonego - w części</p>	<p>131-133, 19v</p>		
<p>Kopia korespondencji i wyciągów</p>	<p>217-284</p>		
<p>Informacja z Krajowego Rejestru Karnego</p>	<p>145</p>		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

1	A. B.	Jw.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony nie kierował sprawami spółki od 2014 r., po złożeniu rezygnacji na ręce M. Z.. Zajmował się wyłącznie prowadzeniem lokalu gastronomicznego. To M. Z. miał płacić podatki. Po rezygnacji, w imieniu M. Z., przyjeżdżał mężczyzna, który kontaktował się z oskarżonym. Nie rozmawiał z Biurem (...) na temat podatków.	Wyjaśnienia oskarżonego w części	131-133, 19v	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
j.w.	<p>Zeznania świadka A. O.</p> <p>Zeznania świadka E. S.</p> <p>Zeznania świadka M. Z.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>Zawiadomienie o naruszeniu przepisów podatkowych</p> <p>Protokół oględzin akt KRS dot. (...) S.A.</p> <p>Informacja Urzędu Skarbowego W. U.</p>	<p>Zeznania świadka, której firma prowadziła księgowość dla spółki (...), zostały uznane za pełni wiarygodne. Świadek zeznała bowiem w sposób spójny, jasny i logiczny. W szczególności z zeznań świadka wynika, że jej biuro kontaktowało się w sprawach spółki, w tym w zakresie obowiązku zapłaty podatku, wyłącznie z A. B.. Świadek nie znała M. Z.. Dla niej prezesem zarządu spółki, przez cały</p>	

Kopie dokumentów

Kopia korespondencji i wyciągów

Informacja z Krajowego Rejestru Karnego

okres współpracy, był A. B.. Świadek wskazała nadto, że zdarzało się opłacanie wynagrodzenia za jej usługi z konta prywatnego B. B.. Spółka zatrudniała kilka osób. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w nadesłanej przez nią dokumentacji.

Z zeznaniami świadka A. O. w pełni korespondują zeznania świadka E. S. – pracownicy biura księgowego. Świadek zeznała w sposób spójny, jasny i logiczny, potwierdzając zeznania A. O.. W szczególności z zeznań świadka wynika, że kontaktowała się w sprawach spółki, w tym w zakresie obowiązku zapłaty podatku, wyłącznie z A. B.. Świadek nie znała M. Z.. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w nadesłanej przez A. O. dokumentacji.

Zeznania tego świadka nie były zbyt szczegółowe. Świadek zasłaniał się upływem wielu lat od opisywanych zdarzeń. Jednak jego depozycje znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków A. O. i E. S., a nadto w przesłanej przez A. O. dokumentacji co do tego, iż to nie świadek, lecz oskarżony kierował sprawami spółki, a M. Z., pomimo przyjęcia rezygnacji oskarżonego z pełnienia funkcji prezesa zarządu oraz podjęcia

uchwały o powołaniu do zarządu (świadek potwierdził autentyczność swoich podpisów na okazanych mu kopiach dokumentów), nie miał nic wspólnego ze spółką ani nie zajmował się jej działalnością.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w części, w której podał, że złożył dokument o rezygnacji z pełnienia funkcji członka zarządu, który został przyjęty przez M. Z. oraz kontaktował się z biurem A. O. w sprawach finansowych. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znalazły potwierdzenie w innych dowodach.

Dokumenty sporządzone zostały przez upoważnionych funkcjonariuszy publicznych lub inne, upoważnione osoby. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności lub rzetelności. Także Sąd z urzędu nie dostrzegł podstaw do kwestionowania wskazanych dowodów z dokumentów. Dlatego Sąd uznał, że zawarte w ich treści informacje zamieszczone zostały przez osoby odpowiedzialne za wystawienie ww. dokumentów, a autentyczność tych

		dowodów nie budziła żadnej wątpliwości.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	Wyjaśnienia oskarżonego w części	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w większości za nieprawdziwe. W ocenie Sądu, oskarżony w rzeczywistości w okresie lat 2019-2020 zajmował się sprawami spółki, w tym jej sprawami finansowymi. Jego oświadczenie z 2014 r. o rezygnacji z pełnienia funkcji prezesa zarządu oraz uchwała o powołaniu do pełnienia tej funkcji M. Z. miały charakter działań pozornych i nie były zgodne z rzeczywistym stanem. Za powyższym stanowiskiem przemawia brak odnotowania wskazanych, fundamentalnych przecież dla funkcjonowania spółki, zmian w Krajowym Rejestrze Sadowym i to pomimo tego, że, zgodnie z przedstawioną przez oskarżonego uchwałą, miał on pełnić od 2014 r. funkcję prokurenta spółki. Nadto stanowisku oskarżonego zaprzeczają	

zeznania wszystkich, przesłuchanych w sprawie, świadków. Osoby zajmujące się księgowością spółki w ogóle nie znały M. Z.. We wszystkich sprawach księgowych dotyczących spółki kontaktowały się, telefonicznie lub mailowo, wyłącznie z A. B.. Także M. Z. zaprzeczył, aby zajmował się sprawami spółki pomimo, że potwierdził autentyczność swoich podpisów na okazanych mu, a złożonych do akt sprawy przez oskarżonego, dokumentach. Świadek wskazał, że w tym okresie pozostawał w bliskich relacjach z A. B. i dlatego podpisał dokumenty, ale w żadnym razie nie oznaczało to, że to on kierował spółką w rzeczywistości. Zaprzeczył także, aby przesyłał mężczyźnie do kontaktowania się w jego imieniu z oskarżonym. Wskazał, że nie mógłby nawet pracować jako prezes zarządu z uwagi na to, że pracował w tamtym okresie w banku i nie mógł zajmować się działalnością konkurencyjną. Zeznania świadków znalazły potwierdzenie w protokole oględzin akt spółki w KRS oraz dokumentacji przekazanej przez A. O.. Biorąc pod uwagę powyższe brak było podstaw do uznania relacji oskarżonego co do jego roli w spółce za wiarygodną

		pomimo treści złożonych przez niego dokumentów.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
X	3.1. Podstawa prawna skazania warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem albo	I	A. B.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Analiza zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego pozwoliła na stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się wkroczenia skarbowego opisanego w art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.</p> <p>Zgodnie z art. 77 § 1 k.k.s., odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe podlega płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu podatkowego. W myśl § 3 tego artykułu, jeżeli kwota niewpłaconego podatku nie przekracza</p>			

ustawowego progu sprawca podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Zgodnie z art. 53 § 6 k.k.s, ustawowy próg, o którym mowa w tytule I w dziale II - Część szczególna, jest to wysokość kwoty określonej w § 3 zdanie pierwsze tego artykułu. W myśl zaś art. 53 § 3 k.k.s., wykroczenie skarbowe jest to czyn zabroniony przez kodeks pod groźbą kary grzywny określonej kwotowo, jeżeli kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. § 4 art. 53 k.k.s. stanowi, że pod pojęciem minimalnego wynagrodzenia rozumie się wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10.10.2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę / Dz. U. Nr 2020, poz. 2207/.

Znamiona strony przedmiotowej analizowanego wykroczenia polegają na niewpłaceniu w terminie pobranego podatku. Słuszny jest przy tym pogląd, zgodnie z którym "niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego

i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość. Wykładnia przeciwna, zgodnie z którą dla popełnienia przestępstwa konieczne jest dysponowanie przez jego sprawcę tymi środkami, prowadziłyby wbrew intencjom ustawodawcy do unikania odpowiedzialności przez osoby uchylające się od obowiązków płatnika” / wyrok SN z 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193/.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż płatnik lub inkasent nie są dysponentami pobranego podatku i nie mogą z nim postępować jak właściciel. Terminem płatności dla płatników jest ostatni dzień, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, powinna nastąpić wpłata należności podatkowej. Dla inkasentów jest to natomiast dzień następujący po ostatnim dniu, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, wpłata powinna nastąpić. Analizowane przestępstwo ma charakter indywidualny bowiem sprawcą może być wyłącznie płatnik lub inkasent. Określenia te mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja

podatkowa /art. 53 § 30 k.k.s./.

W myśl art. 8 powołanej ustawy, płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Analizowane wykroczenie można popełnić wyłącznie umyślnie, w obu zamiarach. Zgodzić się przy tym należy ze stanowiskiem, iż "bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego, na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów / wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, LEX nr 56067/.

Zgodnie z art. 9 § 3 k.k.s., za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami

gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

Przekładając powyższy wywód prawny na realia niniejszej sprawy wskazać należy, iż oskarżony był osobą faktycznie zajmującą się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi płatnika (...) S.A., był więc osobą odpowiedzialną za terminowe odprowadzenie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, pobranych z tytułu wypłaconych przez spółkę wynagrodzeń. W sprawie nie ustalono, aby spółka dokonała zgłoszenia w trybie art. 31 ustawy Ordynacja podatkowa. Ustalono natomiast, że według informacji z Krajowego Rejestru Sądowego to oskarżony był jedynym członkiem zarządu (...) S.A. Pomimo złożonej, pisemnej rezygnacji z funkcji członka zarządu, nadal to oskarżony i tylko on zajmował się sprawami finansowymi spółki. Tym samym był odpowiedzialny za uregulowanie ww. zobowiązań wobec urzędu skarbowego. To na oskarżonym spoczywała odpowiedzialność za wpłacenie podatku. Działając w krótkich odstępach czasu od 20

lutego 2019 r. do 20 stycznia 2020 r. w W. A. B. nie dopełnił swojego obowiązku i nie wpłacił w imieniu spółki na rachunek właściwego urzędu skarbowego zaliczek na podatek pobranych za okres od lutego 2019 r. do grudnia 2019 r. Dowody z zeznań świadków i z dokumentów pozwoliły Sądowi na ustalenie, że spółka pobrała zaliczki na poczet podatku dochodowego od osób fizycznych. Powyższe oznacza, że spółka pozostawała w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia w stosunkach prawnych rodzących obowiązek pobrania zaliczek na poczet wskazanego podatku. Ze zgromadzonych dowodów wynika, iż spółka w tym okresie zatrudniała pracowników. Z uwagi na to, że zaliczki pobiera się od wypłaconych wynagrodzeń analizowane dowody pozwalają nadto na stwierdzenie, że doszło do wypłaty wynagrodzeń. Podkreślenia wymaga, że wszystkie te okoliczności nie tylko wynikają z dowodów, ale nadto nie były kwestionowane przez oskarżonego.

Zaliczki za każdy miesiąc powinny zostać wpłacone do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki. Oskarżony działał tym

samym w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Kwota niewpłaconego podatku nie przekroczyła ustawowego progu. Nie przekroczyła bowiem pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w czasie popełnienia przestępstwa, czyli w styczniu 2020 r. (5 x 2600 zł).

Sąd jednocześnie uznał, że oskarżony obejmował swoim zamiarem ogół znamion czynu zabronionego określonego w art. 77 § 3 k.k.s. Oskarżony prowadził sprawy spółki (...), zajmował się jej sprawami finansowymi. W imieniu spółki oskarżony wynajmował profesjonalne biuro rachunkowe, którego pracownicy obliczali wysokość zaliczek i informowali płatnika o tej wysokości. Oskarżony znał ciężące na spółce jako płatniku podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązki, a także osobistą odpowiedzialność za ich niedopełnienie. Za wykroczenie skarbowe odpowiada bowiem jak sprawca także ten, kto na podstawie prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w

szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. Oskarżony, pomimo otrzymywania informacji o konieczności zapłacenia zaliczek do urzędu skarbowego, nie dokonał tego, postępował tym samym umyślnie. Jak wskazano przy tym, winy oskarżonego nie wyłącza brak środków finansowych w spółce potrzebnych do zapłaty zaliczek. W sprawie nie ustalono bowiem, aby spółka w ogóle nie posiadała środków w czasie popełnienia wykroczenia, w szczególności środków na zapłacenie zaliczek. Z zeznań świadków wynika, że spółka funkcjonowała nadal, byli zatrudnieni pracownicy. To więc oskarżony decydował na co i w jakiej części przeznaczyć posiadane środki finansowe w oparciu o potrzeby spółki. Przypomnieć przy tym należy, iż nawet poczynienie ustaleń, że spółka w okresie objętym zarzutem nie posiadała środków finansowych na spłatę należności skarbowych nie zwalniałoby oskarżonego z odpowiedzialności. Sytuacja finansowa płatnika nie może bowiem, jak wskazał Sąd Najwyższy, przesądzać

o odpowiedzialności za terminowe wpłacenie podatku.

W ocenie Sądu, czyn oskarżonego był szkodliwy społecznie w stopniu umiarkowanym.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 7 k.k.s. Kwota niewpłaconego podatku była niska. Oskarżony czynem swym naruszył podstawowy obowiązek płatnika sprowadzający się do przekazania do organu skarbowego pobranej zaliczki na poczet podatku. Nie bez znaczenia w sprawie jest nadto to, że zaliczki nie zostały odprowadzone za łączny okres 12 miesięcy.

Sąd uznał zatem, że zachowanie A. B. wypełniło znamiona wykroczenia skarbowego przy zastosowaniu art. 2 § 1 k.k.s. Podstawą bowiem czynienia ustaleń w sprawie była wysokość minimalnego wynagrodzenia obowiązująca od stycznia 2020 r. (2600 zł brutto), a więc w miesiącu, w którym zakończeniu uległo zachowanie oskarżonego.

3.2. Podstawa prawna
skazania albo
warunkowego
umorzenia postępowania

Nie dotyczy

Nie dotyczy

	niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	Nie dotyczy	Nie dotyczy
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania	Nie dotyczy	Nie dotyczy
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie	Nie dotyczy	Nie dotyczy
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia	Punkt z wyroku odnoszący się	Przytoczyć okoliczności

	z wyroku	do przypisanego czynu	
A. B.	I	I	<p>Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony dopuścił się wykroczenia skarbowego z art. 77 § 1 i 3 k.k.s., które może zostać popełnione jedynie umyślnie. Nie ulega wątpliwości, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu A. B. był osobą doświadczoną życiowo i zawodowo. Należało zatem wymagać od niego obowiązku przestrzegania prawa dotyczącego prowadzonej działalności i niepodejmowania jakichkolwiek działań godzących w interes fiskalny państwa. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że oskarżony nie mógł zachować się inaczej. Oskarżony zaniechał przy tym starań o odroczenie przez urząd skarbowy płatności podatku lub rozłożeniu jej na raty.</p> <p>Stopień społecznej szkodliwości czynu był umiarkowany. Sam fakt popełnienia wykroczenia karno-skarbowego świadczy o lekceważącym stosunku sprawcy do obowiązku powstrzymania się od działań niekorzystnych dla Skarbu Państwa. Należy też pamiętać, że kwota uszczuplonego podatku dochodowego wyniosła 5.621,00 zł, gdy granicę pomiędzy karalnością za wykroczenie skarbowe</p>

(art. 77 § 3 k.k.s.) a przestępstwo skarbowe, gdy kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości (art. 77 § 2 k.k.s.) wynosiła w 2020 r. 13.000 zł. Ponadto okolicznością łagodzącą dla oskarżonego była jego uprzednia niekaralność

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że właściwe będzie wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 1500 złotych.

Wysokość wymierzonej grzywny uzasadniona jest zarówno stopniem winy oskarżonego oraz skalą społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również faktem iż oskarżony nie był wcześniej karany. Sąd mógł wymierzyć karę grzywny w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 48 § 1 k.k.s.). W realiach sprawy kara grzywny mogła więc wynieść od 260 do 52.000 zł. W ocenie Sądu, wymierzenie kary bliskiej górnej granicy ustawowego zagrożenia byłoby niezasadne biorąc pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Z drugiej jednak stron wysokość uszczuplenia w podatku dochodowym stała na przeszkodzie wymierzeniu oskarżonemu kary w

			wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę			
Nie dotyczy			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Mając na uwadze sytuację finansową i osobistą oskarżonego oraz wysokość wymierzonej oskarżonemu kary		

	<p>grzywny Sąd zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Sąd uznał bowiem, że istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, że oskarżony nie będzie w stanie ponieść kosztów sądowych.</p>	
8. PODPIS		
Sędzia Krzysztof Krysztofiuk	Grzegorz	